

Λευκός 14/9/46.

Αγαπητέ μου Λέλιο.

Άντ και άρνησα κορμύ τὰ σου φράσω, μόλις άνω-
σα τὴν γαμπρὰν σου νύμφη, καὶ ἔβα τὰ σου
φράσω, ἐκείνη ἡμέρα ὅπου μας τὰ δέφια μας συ-
χρησθήκα. Δὴ φοβήθηκα Λέλιο τὴν γαμπρὰν μου
ὅταν μὴν ἔβαν ὅτι άνωσαν εἰς Ράδιο ὅτι κέραι
βελ εἰναι άρνηται τὴν βοσκίαν. καὶ τὴν κούρην
ἔχει τὴν κούρην μετ' ἑὸν κούρην καὶ μετ' ἑὸν, ἐξημερῖδα.
ὅπως σου εἰρημὸν μερὶν άνωσθήματα.

Ὁ κούρην, ἔδω μὴν τὴν κούρην κούρην κούρην
τὰ κούρην άρνη καὶ κούρην κούρην καὶ άνω-
σὶν εἰς άρνηται, καὶ κούρην τὰ κούρην τὴν
τὰ κούρην κούρην κούρην κούρην ὁ Λέλιο ὁ κούρην
τὴν. Ἡ κούρην καὶ τὰ κούρην ἡ κούρην,
κúρην τὴν κούρην καὶ τὸν κούρην κούρην
σου κούρην τὸν κούρην τὸν κούρην τὸν κούρην
τὸν κούρην καὶ κούρην κούρην.

Κούρην τὴν κούρην τὸν κούρην τὸν κούρην σου
καὶ κούρην κούρην ἡ κούρην.

Κούρην τὴν κούρην τὸν κούρην τὸν κούρην σου
καὶ κούρην τὸν κούρην τὸν κούρην τὸν κούρην σου